

Péter a vízen jár

„Az Úrra néztem szüntelen;
mert jobb kezem felől van,
meg nem rendülök.”
(Zsoltárok könyve 16,8)

Közeledett az éjszaka. Az emberek egész nap Jézust hallgatták, mégsem akartak hazamenni. Miután Jézus megvendégelte ötezer hallgatóját, királyukká akarták Őt választani. De Jézus nem földi királyságot akart, hanem az örök életre felkészíteni őket. Mi lelte ezeket az embereket? Ennyire nem értették volna meg küldetését? Most imádkozásra volt szüksége – az Atyjával szeretett volna időzni. Jézus kedvesen elbocsájtotta a hallgatóit, a tanítványait is előreküldte a tó túlsópartjára, majd felment a hegyre, hogy kettesben lehessen Istennel.

A tanítványok engedelmeskedtek Jézusnak, beszálltak a hajójukba, s elindultak a másik part felé.

Időközben besötétedett, erős szél támadt, s ettől viharossá, háborgóvá lett a tenger. A tanítványok nagy erőfeszítéssel eveztek, de alig haladtak előre. Az út végtelennek tűnt. Órákon át küszködtek, de az erős hullámok miatt nem jutottak messzire.

Jézus látta, hogy a tanítványai bajba jutottak és teljesen kimerültek, ezért gyorsan a segítségükre sietett. Csónak nem volt a közelben, de nem is volt rá szük-

sége. Egyszerűen a vízre lépett, s mint ha szilárd talaj lenne a lábai alatt, a víz felszínén járva közeledett tanítványai hajója felé! Az egyre sűrűsödő villámlás fényében a tanítványok messziről látták a furcsa jelenséget, de nem értették, hiszen ember képtelen a vízen járni. A dagadó hullámok mögött jól kivehető volt, amint egy árnyaszerű alak lassan feljük közelít.

– Kísértetet látok! Jaj, segítség, kísértet közelít! – kiáltottak babonás félelmükben. Jézus érzékelte rettegésüket, és feljük kiáltott.

– Én vagyok az, ne féljete!

A tanítványok hallották ugyan az ismerős hangot, de alig hittek a fülüknek.

– Uram, ha Te vagy az, akkor hadd menjek oda hozzád én is a vízen! – kiáltotta Péter.

– Gyere! – válaszolta Jézus.

Péter a csónak széléhez ment, átmászott a peremén, majd a vízre lépett. Nem nézett se jobbra, se balra, csakis egyenesen Jézus arcába. A tekintetük találkozott, s Péter egyre bátrabban és bátrabban lépkedett. A többiek lélegzet-visszafojtva figyelték, most mi lesz? Vajon nem süllyed el? Péter pár lépést biztonságosan

megtett, majd büszkén körbepillantott, látják-e őt a többiek is. Ekkor megérezte az arcába csapódó viharos szelet, majd lenézett az örvénylő hullámokra, és elfogta a félelem. Ahogy levette a tekintetét Jézusról, azonnal süllyedni kezdett.

Kétségbeesetten kiáltott:

– Ments meg, Mester, elveszek!

Ő kinyújtotta a kezét, s karon ragadta Pétert.

– Nem bíztál bennem! Miért kételkedtél? – kérdezte Péter elszégyellve magát.

Beszálltak a csónakba, és abban a pillanatban elállt a tomboló szél, lecsendesedett a tenger. A vihar véget ért. A tanítványok fejet hajtottak Jézus előtt, és tisztelettel elismerték:

– Valóban Te vagy Isten Fia!

Péterrel csoda történt, mert a vízen járnai természetfeletti jelenség. Amíg Jézusra nézett, biztonságban volt. Amint levette a tekintetét róla, és a háborgó tengerre figyelt, megszűnt a csoda. Ez velünk is így van. Amíg a problémákra figyelünk, magával ragad a gond örvénye, és süllyedni kezdünk. Viszont ha Jézusra tekintünk, a benne való hit átsegít minden nehézségen, és velünk is csodálatos dolgok történhetnek.

